

KERST HERINNERINGEN

MARTIN GIJZEMIJTER

22 december 1980

'Maar ik ben niet zoals jij,' snauwde John met meer agressie dan hij bedoelde.

Mary schrok zichtbaar van zijn felheid. Ze verdiende dit niet en John wist het, maar zijn boosheid was echt en er was maar één persoon in de buurt op wie hij dat kon afreageren. 'Sorry,' stamelde hij. 'Ik ga wel even wat koffie halen. Wil jij nog iets?'

'Koffie en een goed humeur,' antwoordde Mary op een toon die maar half grappig bedoeld was.

Gepikeerd liep John hun bloemenwinkel uit. Het belletje leek extra nijdig naar hem te rinkelen toen de deur erlangs gleed. Hij maakte niet graag ruzie met Mary - al was het alleen maar omdat zij vol met nuttige argumenten zat, en hij vooral vol met opgekropte frustratie die hij niet onder woorden kon brengen. De afgelopen weken hadden ze meer woordenwisselingen dan ooit. En altijd over hetzelfde onderwerp: de onzekerheid van John. Althans, dat was hoe Mary het zag; John voelde zich niet onzeker, vooral erg gefrustreerd.

Het was een jaarlijks terugkerende gebeurtenis: de feestdagen dienden zich aan, Mary's favoriete periode van het jaar. De periode waarin ze haar filosofie dat je van elke dag even veel moet kunnen genieten even liet varen en zichtbaar extra genoot van alles dat december te bieden had. Ook John hield van de feestdagen, maar voor hem waren ze niet zo magisch als voor Mary. Dat benadrukte wat hem betrof hoe verschillend ze eigenlijk waren. En hoe graag hij dat gevoel ook zou onderdrukken, John was nu eenmaal niet iemand die dat kon. Sterker nog, hoe meer hij probeerde zijn gevoel te verbergen, hoe meer het leek alsof er een gigantisch neonbord boven zijn hoofd hing met de tekst: *Gefrustreerde man hier, spreekt u mij vooral aan!*

Terwijl John met stevige pas richting de koffieshop aan de overkant van de straat liep, begon de stad langzaam te ontwaken. De straat was prachtig versierd met kerstlampjes die sprookjesachtig reflecteerden in de plassen op straat. Op dit uur van de dag waren er slechts twee winkels open in deze straat: de koffieshop, omdat mensen als John zonder koffie de mentale motor niet gestart kregen, en de bloemenwinkel van John en Mary, omdat veel mensen die een bloemetje kwamen halen, dat het liefste deden op weg naar hun werk of op weg naar huis aan het einde van de dag.

Dat was in het begin erg wennen geweest voor John, hij was wel een ochtendmens, maar dan wel eentje die het liefst even rustig opstartte met het nieuws en een kop koffie. De opening van de koffieshop, drie jaar nadat John zijn baan was kwijtgeraakt en bij Mary in de winkel was komen werken, was dan ook een geschenk uit de hemel geweest. Hij vond het heerlijk om 's ochtends vroeg even een kopje koffie te halen en het nieuws te volgen op de televisies die daar hingen. Het was zijn vaste ochtendritueel geworden en hij genoot er met volle teugen van.

Behalve vandaag dan, nu de discussie met Mary nog nagalmde in zijn hoofd. Hij probeerde het van zich af te zetten en te genieten van de prachtige omgeving, maar het kostte hem moeite. Dat de koffie hem in ieder geval goed zou doen, was een troost.

John zag een man de koffieshop binnengaan, met een lange baard, haren op schouderlengte, deels weggestopt onder een zwarte muts en een viezige lange bruine jas. Het verbaasde hem, er kwamen doorgaans geen zwervers in deze buurt. John stopte even en overwoog of hij later zou terugkomen. Hij had niets tegen zwervers, maar wist ook niet hoe hij met ze moest omgaan. Mary was daar veel beter in, zij zou niet hebben gearzeld om een praatje met de man te maken. John daarentegen vermeed de situatie liever, niet alleen omdat hij niet wist wat te zeggen, maar vooral ook omdat hij het verhaal van zo'n man niet los kon laten. Over twee dagen zou hij waarschijnlijk nog steeds in bed liggen piekeren over het feit dat de persoon in kwestie waarschijnlijk ergens kou lag te lijden, terwijl hij heerlijk comfortabel onder een warme deken lag. Maar voordat John besloten had, had de man de beslissing al voor hem genomen. Hij hield de deur voor hem open.

Nu omkeren zou heel onbeschoft zijn. John probeerde zijn adem in te houden terwijl

hij zich tussen de man en de deur van de koffiешop naar binnen wurmde, in een poging om de vieze geur van opgedroogd zweet niet in te hoeven ademen, maar opmerkelijk genoeg rook hij helemaal niets. Hij schaamde zich direct voor het feit dat hij automatisch had aangenomen dat de man zou stinken.

Was het eigenlijk wel een zwerver? Blijkbaar was ongewassen haar en een viezige jas genoeg om iemand dat stempel op te drukken.

'Gaat u maar voor hoor,' zei John tegen de man die zichzelf inmiddels ook had binnengelaten. 'Ik kijk nog even het nieuws'.

De man knikte alleen maar en zei verder niets, terwijl hij richting de toonbank liep.

'Kan ik u helpen?' vroeg een vriendelijke vrouwenstem, die John herkende als Judy, de 21-jarige studente waar hij elke ochtend zijn koffie bij bestelde. Hij merkte dat zijn wervelende gedachten wat kalmeerden bij het horen van haar stem'. Dat was ook niet zo gek; het waren immers haar woorden die elke dag gevolgd werden door dat heerlijke gevoel van warme koffie in zijn lijf.

'Een grote koffie graag,' antwoordde de man.

John keek naar het beeldscherm dat hoog boven de toonbank hing. Het nieuws leek al twee weken een herhaling van hetzelfde: de lafhartige moord op John Lennon . Een verschrikkelijk verhaal, maar John had dezelfde beelden en zelfde verhalen nu al zo vaak voorbij zien komen, dat ze zijn aandacht niet meer konden vasthouden. Zijn blik gleed af naar de toonbank, waar de man in de lange bruine jas wat onhandig in zijn zakken aan het zoeken was.

'Lukt het?' vroeg Judy, op een toon die ongetwijfeld behulpzaam bedoeld was, maar op John enigszins betuttelend overkwam.

'Jawel,' antwoordde de man. 'Ik weet zeker dat ik het hier heb. Het zit in m'n zak, maar...'

Hij maakte z'n zin niet af, en bleef zenuwachtig in z'n jaszakken zoeken, alsof het geld dat hij zocht ineens wél zou opduiken in de zak waar het zojuist niet zat.

Snel keek John terug naar het televisiescherm, waarop inmiddels de weersvoorspelling te zien was. Zoals ieder jaar werd er druk gespeculeerd over de kans op een witte kerst, en zoals ieder jaar leek dat een onhaalbaar concept.

'Sorry, ik begrijp het niet,' hoorde John de man tegen Judy zeggen, 'ik denk dat ik het ben verloren'. Hij wierp Judy een verontschuldigende blik toe en excuseerde zich voor het feit dat hij haar tijd had verspild.

Dit was precies waar John niet tegen kon. Natuurlijk was het mogelijk dat de man helemaal nooit geld op zak had gehad en dat dit allemaal een act was, maar de wanhopige zoektocht in zijn jaszakken deed John sterk vermoeden dat er écht geld was geweest. Bovendien was het gevoel van schaamte dat om de man heen hing op afstand voelbaar. John twijfelde. Zou hij helpen? Hij had er eigenlijk geen zin in, immers, waarom zou hij moeten opdraaien voor het geldgebrek van deze man. En daarbij, als hij iedereen die geld tekort kwam te hulp zou moeten schieten...

'Maar dit is niet iedereen, dit is één man met pech,' hoorde hij Mary in gedachten zeggen. John bromde wat. Zelfs als Mary niet in de buurt was wist ze hem nog de les te lezen, en helaas had ze nog gelijk ook. Er waren immers vrijwel nooit zwervers in deze buurt en als hij kon helpen, waarom dan niet? Met tegenzin gaf hij toe aan zijn geweten, al twijfelde hij nog of dat het zijne was, of dat van Mary.

'Nogmaals bedankt, meneer,' zei de man met gebogen hoofd , zich duidelijk nog steeds schamend voor wat er was gebeurd.

'Maak je niet druk,' zei John. 'Het was niets'.

'Dat zegt u,' antwoordde de man. 'Maar er zijn niet veel mensen die zouden hebben gedaan wat u daarbinnen deed.'

John geloofde dat niet, maar het deed er ook weinig toe. Sterker nog, als hij Mary

nooit zou hebben ontmoet, zou hij het waarschijnlijk zelf ook niet hebben gedaan.

'Mijn naam is Erik. Erik ten Buck,' zei de man met uitgestoken hand.

John vroeg zich af waarom de man zich voorstelde alsof hij James Bond was, maar was daarna vooral bezig met de vraag waar hij z'n handen kon wassen nadat hij de grauwogende hand van zijn gesprekspartner had geschud en zich had voorgesteld.

'Vindt u het erg als ik een stukje met u meeloop?' vroeg Erik.

'Nee hoor,' loog John, die nu al spijt had dat hij de man te hulp was geschoten. Hier kwam hij natuurlijk nooit meer van af.

Het was inmiddels al een stuk lichter buiten. Waar eerder nog de vrolijke lichtjes werden weerspiegeld in de plassen op straat, was nu slechts de reflectie van de grauwe decemberlucht te zien.

John twijfelde of hij direct terug zou lopen naar de winkel. Aan de ene kant wilde hij graag weer aan het werk, maar tegelijkertijd had hij niet de behoefte om Erik te laten zien waar hij dagelijks verbleef.

'U bent de eigenaar van de bloemenwinkel, toch?' vroeg Erik.

Goed, daar ging dat plan.

John haalde zijn schouders op en zei met tegenzin: 'Ik run hem samen met mijn vrouw. Eigenlijk is het haar winkel.'

'Maar jullie zijn getrouwd. Dan is het van jullie samen toch?'

'Jawel,' antwoordde John. 'Maar soms voelt het niet alsof... Ach, het doet er ook niet zoveel toe,' onderbrak hij zichzelf, terughoudend om nog meer met Erik te delen.

Ze waren bijna bij de winkel, toen John stopte met lopen alsof hij duidelijk wilde maken: tot hier en niet verder.

'Ik kan me voorstellen dat dat niet makkelijk is,' zei Erik.

John keek hem vragend aan.

'Je weet wel, altijd in de schaduw te moeten staan van je vrouw.'

John voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen. Wat dacht deze man wel niet? 'Ik leef niet in de schaduw van mijn vrouw,' snauwde hij. 'Het is alleen frustrerend dat zij een beter mens is dan ik ooit zal kunnen zijn.' Hij schrok van zijn eigen openhartigheid.

'Verlangt ze dat dan van je?' vroeg Erik.

John keek hem geërgerd aan. Dit was niet een gesprek dat hij wilde voeren. Niet met Mary en zeker niet met een zwerver genaamd Erik.

'Het spijt me, ik moet gaan,' probeerde John het gesprek abrupt af te kappen, iets dat zowaar leek te lukken.

'Ik begrijp het,' zei Erik. 'Nogmaals ontzettend bedankt voor de koffie, ik zal het je terugbetalen.'

'Dat hoeft echt niet,' wuifde John het gebaar weg en wenste Erik nog een fijne dag.

John bekeek de man nog eens goed, met zijn veel te lange jas, zijn lange haren (die overigens lang niet zo vies waren als John eerder had gedacht) en zijn opmerkelijke ogen, de linker groen, de rechter blauw. Erik liep weg, maar niet op de manier die John verwacht had. Hij liep namelijk rechtstreeks naar de bloemenwinkel, stapte naar binnen en hield de deur voor John open.

'Hoe had je anders naar binnen gewild?' zei Erik enthousiast terwijl hij gebaarde naar de twee bekers hete koffie in Johns handen.

'Mijn vrouw...'

'Mary is een klant aan het helpen,' onderbrak Erik hem, en John had geen andere mogelijkheid dan gewoon maar naar binnen te gaan.

'Kan ik u misschien helpen?' vroeg John aan de jonge man die voor hem stond.

Hij leek hem niet te horen, zijn blik gericht op het meisje met lange bruine haren dat bij Mary aan de kassa stond.

Normaal gesproken was het Mary die zich bezighield met het helpen van klanten en hield John zich meer op de achtergrond met de andere zaken die bij een winkel kwamen kijken. Maar dit was natuurlijk een uitgelezen kans om van Erik af te komen, die zich na een tijdje vast een vijfde wiel aan de wagen zou voelen en zou vertrekken.

John schraapte zijn keel en herhaalde zijn vraag. 'Meneer, kan ik u ergens mee helpen?'

De man schrok wakker uit zijn trance en keek John wat onbeholpen aan. Het was een jonge man met warrig zwart haar, een bril, en een nette lange grijze jas met een rode shawl.

'Eh...'

'Of ik u ergens mee kan helpen,' vroeg John nogmaals, die inmiddels in de gaten kreeg dat hij hier te maken had met een gevalletje verliefdheid op het eerste gezicht.

De man keek hem wat schaapachtig aan.

'Eh... Bloemen.'

'Nou, dan bent u in ieder geval in de goede winkel,' merkte John goedmoedig op. De man deed hem enigszins aan zichzelf denken, aan hoe betoverd hij jaren geleden was geweest door Mary, op precies deze plek tijdens hun eerste ontmoeting. In zijn frustratie van de afgelopen weken zou hij dat bijna zijn vergeten.

De man zocht een bosje bloemen voor een jarige collega op het werk en John hielp hem zo goed als hij kon. Ondertussen was Mary klaar met haar klant. Ze kwam hun kant op gelopen, terwijl ze Erik, die nog steeds in de winkel stond, vriendelijk begroette. Ze pakte de bloemen uit John's handen en zette er een paar terug op hun plek. John zou beledigd zijn geweest, als hij niet had geweten dat Mary precies wist waar ze mee bezig was. Bloemen waren haar liefde.

Het belletje van de winkeldeur klonk en John zag hoe het meisje met de lange bruine haren de winkel verliet, in haar felrode winterjas met witte shawl. Maar niet voordat ze zich omdraaide en een blik wierp in de richting van de jongeman, die inmiddels druk in gesprek was met Mary. Het meisje bleef nog even kijken. Daarna trok ze de deur achter zich dicht.

'Gemiste kans,' hoorde John links van zich. Het was Erik, die naast hem was komen staan.

John besloot de opmerking te negeren. 'Kan ik je ergens mee helpen?' vroeg hij aan Erik.

'Heb je liever dat ik hier niet ben?' antwoordde deze, die geen moeite had om de hint te begrijpen.

Hoewel dat precies was wat hij had bedoeld, voelde John zich onmiddellijk schuldig door het directe antwoord van Erik.

'Nou ja, ik moet wel weer aan de slag. Ik kan hier niet de hele dag staan kletsen,' zei John.

Hij zag dat Mary schuin naar hem keek terwijl ze een bos bloemen aan het samenstellen was en voegde er snel aan toe: 'Maar ik wil je ook niet zomaar wegsturen.'

'O, maar ik heb niets nodig, hoor,' antwoordde Erik.

Het antwoord verbaasde John.

'Dat lijkt me sterk'.

'Waarom zeg je dat?' vroeg Erik op scherpe toon.

'Nou...,' stamelde John, die zich betrapt voelde op een vooroordeel. 'Omdat...'

'Omdat ik mijn koffie niet kon betalen?'

'Eh...'

'Of omdat mijn goede jas bij de stomerij ligt?'

John twijfelde of Erik hem in de maling nam, of dat hij hem écht volledig verkeerd had ingeschat.

'Het spijt me, ik...,' stotterde John.

'Dat is nogal een belediging, John!' Erik keek hem indringend aan.

Voordat de situatie écht ongemakkelijk werd, veranderde de strenge blik van Erik in

een goedlachse en hij legde een hand op Johns schouder.

John lachte schaaftig terug.

'Maar ik weet het goed gemaakt', ging Erik verder. 'Er is inderdaad iets dat je voor me kunt doen. Die jongeman die je daarnet aansprak om niet met mij te hoeven praten...'

John kon wel door de grond zakken.

'Geen zorgen,' zei Erik, die zijn gedachten leek te kunnen lezen. 'Mij heb je er niet mee gekwetst. Maar hij zal minder blij met je zijn.'

Vragend trok John z'n wenkbrauwen op.

'In je poging om mij te ontwijken, heb je hem de ontmoeting ontnomen met de vrouw van zijn dromen.'

Het gesprek werd onderbroken door het belletje van de deur: de jongeman had de winkel verlaten en Mary had zich inmiddels bij John en Erik gevoegd.

'Wat is dat voor onzin?' antwoordde John.

'Noem het hoe je wilt, maar het is wat het is. Deze twee mensen waren voorbestemd om elkaar te ontmoeten, en daar heb jij zojuist een stokje voor gestoken.'

John kon zijn oren niet geloven. Gooide deze man dit nu echt voor zijn voeten? Nadat hij een kop koffie voor hem had gekocht?

'Sorry,' zei John. 'Maar dat is de grootste onzin die ik ooit heb gehoord.'

'Geloof je dan niet in het lot?' vroeg Erik.

'Juist wel.' John wierp een blik in de richting van Mary. 'Daarom slaat dit nergens op.' Erik keek hem verbaasd aan.

'Als mensen voorbestemd zijn om elkaar te ontmoeten, dan zullen ze elkaar ontmoeten. Daar kan niemand iets aan veranderen, en ik al helemaal niet.'

'Dat is leuk bedacht, maar in werkelijkheid heeft zelfs het lot soms een duwtje in de rug nodig. Zéker als de dingen door omstandigheden niet zo zijn gelopen als ze hadden moeten lopen. Soms moet je mensen een handje helpen.'

'En waar haal je die wijsheid vandaan?' sneerde John.

'Neem je nu ook al aan dat ik niets heb meegemaakt in mijn leven?'

John zweeg even en besloot daarna om het gesprek te beëindigen. 'Weet je, laat iedereen geloven wat hij gelooft. Het enige dat ik heb gedaan is een klant helpen, dat is mijn werk. Als deze mensen elkaar daardoor niet ontmoeten, jammer. Dan heeft het niet zo moeten zijn.'

'Dat klinkt niet heel romantisch...'

'Tja, wat kan ik zeggen, romantiek is niet mijn sterke punt' verdedigde John zich.

Erik grinnikte met glinsterende ogen. 'Niet jouw sterke punt? Je werkt in een bloemenwinkel man, hoe romantisch wil je het hebben?'

'Luister, ik moet weer aan de slag,' zei John met opelkaargekleemde kaken. 'Ik denk dat het tijd is om te gaan. Ik wens je nog een fijne dag.'

'Ho-ho, niet zo snel,' onderbrak Erik hem. 'Je hebt me wat beloofd.'

'Daar heeft hij wel een punt John,' mengde Mary zich in het gesprek. 'Je vroeg of je iets voor hem kon doen.'

Het was John een raadsel waarom zij op dit moment de kant van Erik koos. Bij iedere andere persoon had hij gedacht dat het een wraakactie zou zijn voor de ruzie van vanmorgen, maar zo zat Mary niet in elkaar. Geloofde zij écht in wat Erik zojuist allemaal had gezegd?

Het was twee tegen één, en John had geen zin om Mary nog verder tegen zich in het harnas te jagen. Zuchtend zei hij: 'Goed, zeg het dan maar, wat moet ik doen?'

'Heel eenvoudig,' zei Erik glimlachend. 'De ontmoeting die je hebt verstoord, moet alsnog plaatsvinden.'

Vol ongeloof keek John Erik aan. Meende hij dit écht? De blik van de man die wel of geen zwerver zou kunnen zijn maakte duidelijk dat hij absoluut geen grapje maakte.

'Hoe moet ik dat doen? Ik heb geen idee wie het zijn.'

'Als je snel bent, kun je hem nog inhalen.' Erik wees door het grote winkelraam naar de jongeman, die aan de overkant van de straat de koffieshop uit kwam lopen.

'En zij dan?' verwees John naar het meisje met de bruine haren. 'Zij is allang weg!'

'O, maar zij heeft bloemen besteld,' zei Mary, met een twinkeling in haar ogen. 'Ze heet Anne en ik heb wel een telefoonnummer voor je.'

John wierp haar een vernietigende blik toe, maar haar plezier leek er niet minder om te worden.

'Jullie zijn écht ongelooflijk,' bromde John terwijl hij de winkel uitstampte, op weg naar een missie waar hij allesbehalve trek in had.

'Zó, dat mocht even duren!' zei Mary, toen John eindelijk terugkeerde in de winkel.

'En aan wie heb ik dat te danken?' vroeg hij verongelijkt aan Mary. 'Die kerel liep in een sneltreinvaart. Heb je enig idee hoe lang het duurde voordat ik hem had ingehaald?'

Mary grinnikte.

'Jij vindt dit heel grappig, hè?' vroeg John.

'Ja, natuurlijk!' Mary wreef overredend over zijn arm. 'Kom op John, dit is toch een prachtig verhaal. Twee mensen samenbrengen voor de feestdagen, hoe kun je hier nou niet van genieten?'

John wees naar zijn doorweekte broekspijpen. 'Best makkelijk.'

'Maar goed, is het gelukt?' vroeg Mary nu oprecht geïnteresseerd.

'Dat hangt er vanaf wat je onder gelukt verstaat. Hij heet Mike en ik heb zijn telefoonnummer. Ik heb hem verteld dat hij onze vijfhonderdste klant van de maand was en dat we dat te laat in de gaten hadden, maar heb geen idee wat ik nu moet doen.'

'Ach, dat verzinnen we samen wel,' zei Mary. 'Het begin is er in ieder geval.'

'Jij gelooft écht helemaal in dit sprookje, hè?'

'Natuurlijk geloof ik daarin. Wat heeft het voor zin om kerst te vieren als je niet eens gelooft dat er magische dingen kunnen gebeuren?'

'Maar die Erik verzint dit toch gewoon allemaal,' protesteerde hij.

'Dat zou kunnen, maar dan nog. Heb jij niet gezien hoe die twee naar elkaar keken? Ik weet hoe jij in elkaar zit, dat móet jij ook gevoeld hebben, kan niet anders.'

John haalde neutraal zijn schouders op.

'Wat maakt het nou uit of ze zijn voorbestemd voor elkaar of niet.' Mary schudde haar honingblonde haar over haar schouder. 'Het is toch prachtig als we twee mensen een fantastische kerst kunnen bezorgen, of wie weet, een fantastisch leven?'

John wilde antwoorden dat hij vond dat ze zich er niet mee moesten bemoeien, maar hij wist dat het geen zin had. Dit was Mary op haar best. Haar heilige geloof in de mooie dingen in het leven en haar onverwoestbare overtuiging dat kerst de tijd is waarin magische dingen gebeuren, zelfs al moet je daar dan zelf voor zorgen.

John liep naar de kapstok om zijn jas uit te trekken. 'Maar hoe g...' Voordat John zijn zin kon afmaken zwiepten zijn benen onder zijn lijf vandaan en maakte hij een harde smak op de grond.

'Gaat het, lieverd?' vroeg Mary bezorgd, terwijl ze hem overeind hielp. 'Wat was dat?'

John had zich gelukkig niet heel erg bezeerd, maar kon geen woord uitbrengen omdat de smak op de grond alle lucht uit zijn longen had geslagen. In zijn ooghoek zag hij de oorzaak van zijn val: een klein zilveren kerstbelletje dat op de grond lag.

'Die kerst wordt m'n dood nog een keer,' probeerde hij te grappen, omdat Mary hem nog altijd zeer bezorgd aankeek. 'Het gaat wel weer, geen zorgen.'

'De blik van zijn vrouw veranderde van bezorgdheid in nieuwsgierigheid terwijl ze het belletje van de grond raapte.

'Waar komt dat nou vandaan?' mompelde ze.

'Misschien heeft een klant het laten liggen.' John inspecteerde het belletje. 'Het ziet er duur uit. Iemand die dat kwijt is komt er vast voor terug. We bewaren het wel op de

toonbank.'

Mary knikte instemmend.

'Kunnen ze meteen de stomerij betalen,' zei John, terwijl hij wees naar de vieze aardeplekken op zijn broek.

'Jij onverbeterlijke ouwe brompot John,' zei Mary.

'Maar wel jouw ouwe brompot.' John glimlachte. 'Het spijt me dat ik zo kwaad was vanmorgen,' voegde hij eraan toe.

'Dat geeft niet, het kan niet altijd feest zijn. Ik begrijp alleen niet waar je het precies zo moeilijk mee hebt.'

'Het is...,' probeerde John. 'Ik weet gewoon niet zo goed hoe ik moet omgaan met de verschillen tussen ons.'

Mary keek hem vragend aan.

'Je weet best wat ik bedoel, Mary,' vervolgde hij kortaf, boos op zichzelf omdat hij zijn gevoel weer niet goed onder woorden kon brengen. 'We hebben het hartstikke leuk samen, maar soms... Ik weet niet - soms heb ik het gevoel dat je een fout hebt gemaakt en dat niet inziet. Dat je iemand verdient die beter is dan ik.'

'Beter?' echoode Mary.

'Vrolijker, vriendelijker, barmhartiger. Iemand die meer is zoals jij.'

'Je wordt bedankt,' zei ze zacht. 'Wanneer leer jij nu eindelijk eens om me te vertrouwen?'

'Maar...,' probeerde hij nog, maar Mary was niet meer te stoppen.

'Ik vind het niet erg dat je onzeker bent, John. Dat ben ik ook, dat hoort bij een relatie. En ik vind het écht heel erg lief dat je me na zoveel jaar nog steeds op een voetstuk plaatst, ook al is dat niet terecht. Maar tegelijkertijd schijn je te denken dat ik achterlijk ben.'

'Helemaal niet!' protesteerde John. 'Dat slaat he...'

'Niet?' ging Mary verder. 'Heb je éinig idee hoe het voor mij voelt om voortdurend van jou te moeten horen dat wij niet bij elkaar passen? Dat ik veel te goed voor je ben, dat jij een mislukkeling bent en niets waard bent? Heb je enig idee wat dat met mij doet? Denk je dat ik één of andere idioot ben die niet weet wat goed voor me is en daarom maar met één of andere sukkel getrouwd ben? Want dat is het gevoel dat je me geeft. Door jezelf voortdurend naar beneden te halen, haal je ook mij naar beneden. Alsof ik met iedere willekeurige sukkel mijn leven door zou willen brengen!'

In de zes jaar dat hij met Mary getrouwd was, had hij haar nog nooit zo fel gezien, althans, niet naar hem toe. Maar hoe kon ze niet begrijpen dat hij het alleen maar goed bedoelde?

'Maar Mary...,' begon hij, maar ze wilde niet luisteren.

'Nee, geen "maar Mary" deze keer. Het is tijd dat je een keer goed gaat nadenken over wat jij nu eigenlijk wilt in het leven. En als je het niet erg vindt ga ik een stukje lopen, want ik hoef je heel eventjes niet te zien.'

Verbouwereerd bleef John achter in de winkel, terwijl Mary zonder omkijken de deur achter zich dichtsloeg.

23 december 1980

'Hallo? Spreek ik met Mike? Ah, mooi. Je spreekt met John McKenzie van Flower Power. Nogmaals excuses dat we het gisteren pas zo laat in de gaten hadden, ik geloof dat ik nog niet helemaal wakker was. Zou het je lukken om morgen om twee uur naar onze winkel te komen? We hebben een bijzondere verrassing voor je.

Geweldig, zien we je dan!'

Met een glimlach hing John de telefoon op. Hoe belachelijk hij dit plan ook vond,

stiekem had hij plezier in het geheime plannetje dat hij had uitgebroed. Hij zag dat Mary naar hem stond te kijken, maar toen hun blikken elkaar kruisten, draaide ze haar hoofd weg. Ze had sinds gisterenochtend nog maar twee woorden tegen John gesproken, welterusten en goedemorgen. Zo had hij haar nog niet eerder gezien. Aan haar blik zag hij dat ze niet boos was, maar oprecht gekwetst. Ze wist duidelijk niet goed hoe ze over dit gevoel heen moest stappen. Het deed John pijn, maar dit was niet het moment om dat op te lossen. Een sorry zou niet genoeg zijn, ditmaal had hij Mary écht op haar ziel getrapt.

‘Eerst maar dit plan in werking zetten,’ dacht hij, terwijl hij de hoorn van de haak nam en het nummer van Anne draaide. Haar vertelde hij hetzelfde verhaal, en ook zij zegde toe om zich de volgende dag om twee uur te melden bij de winkel voor een bijzondere verrassing.

Maar John was nog niet uitgebeeld. Maar liefst vierenveertig telefoontjes pleegde hij, voordat hij tevreden de hoorn op de haak legde, en met een glimlach voor zich uitstaarde. Hij had de drukste dag van z’n leven voor de boeg.

24 december 1980 – 6:00 uur

‘Hoe bedoel je, we gaan vandaag niet open?’ zei Mary, terwijl John zich tussen haar en de winkeldeur had gepositioneerd.

‘Precies zoals ik het zeg,’ zei John triomfantelijk, ‘Flower Power blijft vandaag dicht.’

‘Maar het is de dag voor kerst. Heb je niet gezien hoe belachelijk druk het gisteren was? Dat wordt vandaag vast nog veel erger!’

‘Dat is allemaal geregeld.’ John kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Maar dit kan echt niet zomaar, John. Het is nog altijd mijn winkel!’

Dat Mary die kaart speelde, maakte duidelijk hoe wanhopig ze probeerde de winkel te verdedigen.

‘Een wijs man vertelde me laatst dat wij getrouwd zijn, en dat de winkel dus net zoveel van mij is als van jou.’ Zijn binnenpret was zo groot dat hij nog net niet begon te giechelen. ‘Maar lieverd, maak je geen zorgen, het is écht geregeld. Ik ga onze winkel heus niet om zeep helpen.’

‘Maar waarom kunnen we niet gewoon open?’ stribbelde ze tegen.

John antwoordde nu op serieuze toon: ‘Jij zei me eergisteren dat ik moet leren om je te vertrouwen. Dat is andersom niet anders. Vertrouw je mij?’

‘Natuurlijk vertrouw ik je,’ zei Mary met verontwaardiging in haar stem.

‘Goedzo. Dan is dat het enige dat je hoeft te weten. Vertrouw me, en alles komt goed.’

Mary wilde nog iets zeggen, maar werd onderbroken door de claxon van een lange witte auto die voor kwam rijden.

‘Ah, je limousine,’ merkte John nonchalant op.

‘Mijn wát?’

‘Je limousine. Mary, mag ik je even voorstellen: dit is Simon, hij is je chauffeur vandaag.’

‘Maar...’

‘Vertrouwen, weet je nog? Jij mag vandaag een keer genieten. Schoonheidssalon, pedicure, manicure en daarna nog even de stad in. Oh, en ik raad je aan een mooie jurk te kopen’.

‘Ga jij niet met me mee?’ vroeg Mary enigszins teleurgesteld.

‘Ik zou wel willen, maar ik moet nog een klein wonder verrichten vandaag,’ zei John met een triomfantelijke glimlach.

Beduusd en met enige tegenzin stapte Mary in de grote witte limousine, waarvan Simon de deur openhield. John keek de limo na totdat hij de hoek van de straat om was gereden en haastte zich toen de winkel in. Hij had nog maar een paar uur. In de winkel keek John om zich heen en dacht terug aan de dag waarop hij Mary had ontmoet, de dag

waarop ze hem had betoverd met haar lange goudblonde haren en haar prachtige ogen. Hij zag de winkel zoals hij hem al in tijden niet meer had gezien, met z'n mooie mozaïekvloer, de regenboog aan gekleurde bloemen en vooral met de liefde en passie van Mary die met elk element van de winkel verweven was. Hij realiseerde zich hoe hij zich de afgelopen weken, misschien zelfs maanden had gedragen. Mary had gelijk. Wat hij ook van zichzelf vond, hij moest vertrouwen hebben in wie zij was en de keuzes die zij maakte. In zijn onzekerheid was hij zo arrogant geweest om te vergeten dat Mary zelf ook een onderdeel was van dit huwelijk, en dat ze prima in staat was om zelf te bepalen wat goed voor haar was.

Hij wierp nog een blik op de feestelijke lichtjes buiten, voordat hij de rolgordijnen naar beneden trok. Het was tijd om aan de slag te gaan.

24 december 1980 – 13:30

Een half uur te vroeg zat John op een stoel voor zijn winkel, bang om zijn afspraak met Mike en Anne mis te lopen. Het was buitengewoon koud buiten. John hoopte dat het stel niet al te lang op zich zou laten wachten.

'Lekker weertje om buiten te kamperen, John,' hoorde hij een stem zeggen. Hij stond op, klaar om zijn plan in werking te zetten, maar het was niet de stem van Mike. In plaats daarvan stond er een onbekende man voor zijn neus, met een stoel in zijn hand.

'Vind je het erg als ik even naast je kom zitten?'

Nu herkende John hem pas, het was Erik! Hij knikte verbaasd.

'Bizar hè, wat een jas en een kapsel met iemand kunnen doen,' grinnikte Erik, alsof hij wederom Johns gedachten kon lezen.

Want Erik had gelijk, met zijn kortgeknipte haren en warme donkerblauwe winterjas, leek hij in niets op de man die John twee dagen eerder had ontmoet. 'Zo zie je maar dat dingen niet altijd zijn wat ze lijken'.

Ergens verwachtte John dat Erik hem nu het geld zou terugbetalen dat hij hem voor de koffie had gegeven, maar dat gebeurde niet.

'Waarom heb je in godsnaam een stoel bij je?' vroeg John.

'Om op te zitten, waarom anders?'

Het was de irritante logica van Erik waar John wederom niets tegen in kon brengen.

'Is het je gelukt?' vroeg zijn ongenode gast nieuwsgierig.

'Dat weet ik nog niet. Ik zit nu op ze te wachten, ik heb iets bijzonders voor ze geregeld,' antwoordde John op een toon die duidelijk aangaf dat hij geen zin had om met Erik te praten.

Erik trok zich daar echter niets van aan. 'Dat klinkt alsof je de kerstmagie te pakken hebt, wat zal Mary trots op je zijn!'

John keek hem verstoord aan. 'Niet bepaald, maar dat is mijn eigen schuld. Hopelijk komt daar vandaag verandering in.'

Erik zei niets en keek alleen maar voor zich uit. John volgde zijn voorbeeld. Het was de dag voor kerst, en het was gezellig druk in de straat. Mensen met tassen vol cadeautjes, muziek, jongeren met een ghettoblaster op hun schouders waar vrolijke kerstmuziek uit klonk in plaats van de gebruikelijke herrie, en iedereen verstoep in een dikke jas en onder dikke mutsen vanwege de ongebruikelijke kou. Hoewel John zelf dun gekleed was, gaf het hem een heerlijk warm gevoel.

Plotseling stonden ze voor zijn neus, Mike en Anne, beiden erg verbaasd om elkaar te zien. John ontwaakte uit zijn gedachten en had een paar tellen nodig om zichzelf te herpakken. Hij had immers een act om op te voeren.

'Anne, Mike, wat goed dat jullie er zijn, en laat mij ten eerste mijn excuses aanbieden.' De verbazing op de gezichten van het tweetal werd er niet minder om.

'We hebben een fout gemaakt,' ging John verder. 'Mike, ik vertelde je dat jij de

vijfhonderdste klant van december was, maar mijn vrouw zei dat jij, Anne, eigenlijk de vijfhonderdste klant was. Er kan er natuurlijk maar eentje de vijfhonderdste zijn, dus wil ik van jullie graag weten wie als eerste de winkel binnen is gekomen eergisteren.'

Mike en Anne keken elkaar aan, lachten wat onhandig, maar het bleef stil.

'Dat dacht ik al,' zei John, die Erik op de achtergrond zag genieten van het toneelstukje.

'Elk jaar in december geven wij onze vijfhonderdste klant een jaar lang, elke week gratis bloemen, loog John zo goed als hij kon. 'Maar aangezien we geen twee winnaars kunnen hebben, heb ik voor jullie iets anders bedacht. Lopen jullie even mee?'

Zowel Mike als Anne had geen idee wat ze hierop moesten zeggen, en besloten daarom maar om te doen wat John van hen vroeg. Overduidelijk geamuseerd keek Erik het stel na, terwijl John hem een vriendelijke groet gaf.

John bracht de twee twintigers naar het restaurant schuin tegenover zijn winkel, en liet hen plaatsnemen aan de sfeervol verlichte tafel, met uitzicht op de winkelstraat, die nog onverminderd druk was.

'Omdat we jullie niet allebei een prijs kunnen geven, hebben we besloten om jullie er samen eentje te geven. Een heerlijke late lunch, op kosten van Flower Power en ik ben jullie ober.'

Oorspronkelijk had John bedacht om Mike en Anne aan een tafel te zetten en daarna terug te gaan naar de winkel, maar hij was zo nieuwsgierig naar hoe zijn plannetje zou uitpakken, dat hij met de eigenaar van het restaurant – als ondernemers onder elkaar – had afgesproken dat hij het tweetal vanavond zou bedienen.

'Tenminste, tenzij jullie het vervelend vinden om samen een lunch te delen,' voegde John daaraan toe.

'Dat niet,' antwoordde Mike. 'Maar als ik had geweten dat ik in dit gezelschap zou verkeren, had ik wel even wat anders aangetrokken.' Hij wees naar zijn felrode gebreide kersttrui met witte rendieren en sneeuwvlokken.

John wierp een blik op Anne, die in haar donkerblauwe mantelpakje schril afstak tegen de outfit van Mike.

'Ik kom net uit mijn werk,' zei ze met een verontschuldigend gebaar richting Mike.

John wilde dat Erik hier nu was om het tweetal van dichtbij te kunnen aanschouwen. Hij vroeg zich af of hij dan nog zou denken dat ze waren voorbestemd om elkaar te ontmoeten.

'Ik wil alleen niet vervelend doen,' onderbrak Mike zijn gedachten. 'Maar ik kan niet al te lang blijven, ik heb om vier uur afgesproken bij het gezin van mijn zusje voor het kerstdiner.'

'Dan moeten we opschieten,' zei John, die zijn teleurstelling probeerde te verbergen, maar in de blik van Anne zag dat dat hem niet lukte. Sterker nog, hij dacht in haar blik te kunnen bespeuren dat zij precies wist waar hij mee bezig was. Erg was dat niet, want zo lang ze bleef zitten, was ze in ieder geval bereid om het spelletje mee te spelen.

24 december 1980 – 15:00

John speelde inmiddels een uurtje voor ober en hij bracht het er niet eens zo slecht van af, vond hij zelf. Tenminste, als je de gemorste wijn en de omgewisselde gerechten niet meerekende. O, en het feit dat hij telkens nét even te lang bij de tafel bleef staan in een poging om op te vangen wat Anne en Mike met elkaar bespraken.

Op zich ging het allemaal prima, ze leken het uitstekend met elkaar te kunnen vinden. Maar meer dan dat leek er écht niet te zijn. In ieder geval niet aan de kant van Mike. Anne daarentegen was degene die John met haar blik trachtte weg te sturen wanneer hij te lang aan tafel bleef plakken. Maar met het verstrijken van de tijd, leek de kans dat de vonk tussen de twee zou overspringen steeds kleiner te worden. Mike had aangegeven over een minuut of twintig naar huis te moeten, hij moest nog een stuk rijden en

daarnaast kreeg John de indruk dat hij zich erg ongemakkelijk voelde in deze hele situatie. Dat was op zich niet zo vreemd, John zou zich ook niet zo fijn hebben gevoeld in een restaurant als hij de lelijkste trui had gedragen die ooit door twee breinaalden was voortgebracht. Maar hoe dan ook, de tijd zat er bijna op en het vertrouwen dat John de afgelopen twee dagen had opgebouwd in een goede afloop van dit bizarre avontuur, sijpelde met iedere de seconde verder weg.

John stond op het punt om te vragen of de twee nog een kopje koffie of thee wilden, toen Mike plotseling opstond en zei dat hij het heel erg gezellig had gevonden, maar nu toch écht moest vertrekken. John zag een mix van paniek en teleurstelling in de ogen van Anne, wat hem duidelijk maakte dat zij wel degelijk was gevallen voor de jongen die tot voor kort nog een onbekende voor haar was. Hij merkte dat hij een gevoel van ergernis voelde opkomen richting Mike. Hij had hem bij de schouders willen pakken, door elkaar willen schudden en roepen: 'Kijk dan wie er hier voor je zit, idioot. Zie je dat dan niet? Zij zou de vrouw van je dromen kunnen zijn, en jij zit hier als een apathische zombie een beetje onbereikbaar te wezen. Doe iets!'

Dat was uiteraard geen optie, maar John wist niet wat hij anders zou moeten doen. Zijn plan was mislukt, deze twee zouden elkaar nooit vinden, althans niet door zijn toedoen. Hij kon de gedachte niet onderdrukken dat Erik gelijk had gehad, en hij er misschien wel verantwoordelijk voor was geweest dat hun oorspronkelijke ontmoeting niet zo was gelopen als het lot had gepland.

'John?' klonk een vertrouwde stem vanuit de deuropening van het restaurant. 'Wat doe jij hier? En waarom heb je een pak aan?'

Mary leek nog verbaasder te zijn over zijn outfit dan over het feit dat hij twee wildvreemden aan het bedienen was in het restaurant, maar dat had ongetwijfeld alles te maken met de feit dat hun bruiloft de laatste keer was dat hij een pak had gedragen.

John wilde reageren, maar op dat moment stapte Mary in het licht van het spotje bij de ingang en kon hij haar pas goed zien. Ze droeg een nauwsluitende donkerrode jurk en haar lange blonde haren waren opgestoken, waardoor de dunne gouden ketting om haar sierlijke hals goed zichtbaar was.

'Wow, Mary,' was het enige dat hij over z'n lippen kon krijgen. Dat toverde de glimlach op haar gezicht waar John de afgelopen dagen naar had verlangd.

'Hoe wist je dat ik hier was?'

'Ik was bij de winkel en...'

John onderbrak haar met een wat paniekerige blik in zijn ogen, 'Ben je naar binnen gegaan?'

'Nee. Dat wilde ik wel doen, maar die vriend van je, Erik, hield me tegen en zei dat ik je hier kon vinden. Dus nu ben ik hier. Oh, en hij vroeg me om je dit te geven.'

Mary haalde het zilveren kerstbelletje uit haar zak dat ze twee dagen eerder op de grond hadden gevonden in de winkel en gaf het aan John.

John had geen idee wat hij ermee moest, totdat hij Mike ineens zijn hand voor zijn mond zag slaan.

'Hoe komt u daaraan?' vroeg hij.

'Zeg alsjeblieft je, ik sta hier niet voor niets al een uur de ober uit te hangen,' zei John monter. 'Het lag op de grond in onze winkel, is het van jou?' Hij reikte hem het kerstbelletje aan.

Mike pakte het aan zonder iets te zeggen, en ging zitten, terwijl de tranen in zijn ogen sprongen.

'Kom, kom, zo lelijk is het nou ook weer niet,' grapte John, die onmiddellijk een por in zijn zij kreeg van Mary.

Mike kon er echter wel om lachen, en het bracht precies de verlichting die hij nodig had om de woorden te vinden die hij zocht.

'U heeft...'

'Je!'

'Je hebt geen idee wat dit voor me betekent. Dit is van mijn moeder geweest. Ze is

overleden toen ik zestien was, en dit is het enige échte aandenken dat ik nog van haar heb. Ze was gek op kerst, ze was altijd zó gelukkig dan. Ik heb daarna geprobeerd om – voor haar – altijd zoveel mogelijk van de kerstdagen te genieten, en heb dit belletje altijd bij me. Maar gisteren ontdekte ik dat ik het kwijt was. Ik ben echt overal geweest waar ik dacht dat het kon liggen. Stom genoeg heb ik niet aan de bloemenwinkel gedacht, omdat...’ Mike viel even stil.

John zag een rode kleur op zijn wangen verschijnen, maar hij was te nieuwsgierig om het te laten schieten. ‘Omdat?’ viste hij.

‘Omdat ik zo afgeleid was geraakt door jou...’ ging Mike verder terwijl hij Anne aankeek, ‘en er zo van baalde dat ik niet het lef had om iets tegen je te zeggen, dat ik pas een dag later ontdekte dat ik het belletje was kwijtgeraakt. Ik heb er niet bij stilgestaan dat ik het in de winkel zou kunnen zijn verloren.’

Nu was het Anne die een rode kleur op haar wangen kreeg, en John zag dat ze er emotioneel van werd.

‘Het spijt me dat ik me als een zak hooi heb gedragen, Anne,’ zei Mike, terwijl hij ergens de moed vond om haar handen vast te pakken. ‘Ik vind je écht heel erg leuk, en als je het oké vindt, zou ik je na de kerst graag nog een keertje zien. Het spijt me, ik was met mijn gedachten ergens anders. Je zult het wel belachelijk vinden dat ik me zo druk kan maken om een voorwerp.’

Anne bleef stil, en glimlachte alleen maar. Vervolgens bewoog ze haar handen achter haar hoofd en maakte met een soepele beweging haar halsketting los. Er hing een medaillon aan, waar ze even met haar duim over wreef, voordat ze het open klikte en aan Mike liet zien. John zag een foto van een klein meisje en een jonge ogende man.

‘Links ben ik,’ zei ze. ‘Rechts is mijn vader. Auto-ongeluk, toen ik elf was.’ Ze verzonk even in gedachten terwijl ze naar het plaatje keek en hing het medaillon daarna weer om haar hals. Ditmaal was zij het die de handen van Mike vastpakte.

‘Het zijn geen voorwerpen. Het zijn herinneringen die gevangen zijn in iets tastbaars. Iets dat we vast kunnen houden als we bang zijn dat de herinnering ons ontglipt. Daar hoef je je niet voor te verontschuldigen.’

Mike en Anne keken elkaar secondenlang aan zonder iets te zeggen. Plotseling voelde John zich een indringer in een privésituatie. Mary las zijn gedachten en trok ‘hem aan zijn mouw. Zonder dat Mike en Anne het in de gaten hadden, glipten ze naar buiten.

‘Ik wist wel dat je het kon,’ zei Mary, terwijl ze haar arm door de zijne stak. ‘Maar waarom dit hele circus eromheen? Ik heb echt een heerlijke dag gehad, maar ik had het ook leuk gevonden om je hierbij te helpen.’

John glimlachte en zei niets. In plaats daarvan bedekte hij Mary’s ogen met zijn handen, en leidde haar naar de overkant van de straat, richting de winkel.

Zijn vrouw liet zich verrast meevoeren. ‘Wat is dit? Wat ben je van plan?’

‘Vertrouwen Mary, vertrouwen’, zei John.

John leidde Mary door de voordeur hun winkel in, iets dat veel klungeliger ging dan hoe John het in films had gezien. Hij bracht haar naar het midden van het pand en haalde zijn handen van haar ogen.

‘John...’ was het enige dat Mary kon uitbrengen. ‘Wat heb je... maar hoe...?’

Ze sloeg haar hand voor haar mond terwijl ze om zich heen keek.

De winkel was omgetoverd tot een eetkamer, met in het midden een tafel, precies op de plek waar ze elkaar jaren geleden hadden ontmoet. De tafel was gedekt voor twee met prachtig wit tafellinnen met zilveren elementen daarin geborduurd, een kaars in het midden en twee glazen wijn, en stond vol met heerlijke gerechten. De muren waren versierd met lange groene kerstslingers, omwikkeld met zilveren guirlande en honderden lichtjes. Tegen de buitenmuur stond een kerstboom, die niet was versierd met ballen, maar met bloemen uit de winkel in alle kleuren.

De winkel stond vol grote kaarsen, die in combinatie met de kerstlampjes een sprookjesachtige reflectie vormden op de vloermozaïek. In het grote winkelraam weerkaatsten de dansende vlammetjes. Mary keek met grote ogen om zich heen en

probeerde ieder detail in zich op te zuigen van het kleine kerstwonder dat in haar eigen winkel had plaatsgevonden. Daarna snelde ze op John af en vloog hem om de hals.

'Dit is het mooiste cadeau dat je me ooit hebt gegeven. Het mooiste cadeau dat ik überhaupt ooit van iemand heb gehad. Waar heb ik dat aan verdiend?'

'Aan het feit dat ik een ongelooflijke zak ben geweest,' zei John, terwijl hij z'n gezicht in haar hals begroef.

'Ja, dat is wel een beetje zo, hè,' zei Mary bevestigend.

John keek haar verbaasd aan.

Mary glimlachte en pakte zijn gezicht met twee handen vast, waarna ze hem een kus op zijn lippen gaf. 'Je bent geen zak, John McKenzie, maar dat is nu juist het hele punt. We zijn al meer dan zes jaar samen, en nog steeds kun jij niet begrijpen waarom ik zoveel van je hou. Maar kijk eens om je heen, kijk eens wat je hebt gedaan. Dat komt niet van mij, dat komt van jou, en dat heeft altijd al in je gezeten. Dát is waarom ik op je ben gevallen, om dat mooie hart van je. Het probleem is niet dat ik niet zie wie jij bent, het probleem is dat je het zélf zo vaak ontkent.'

John wist dat het niet verstandig was om tegen te stribbelen, vooral omdat hij diep van binnen vond dat Mary gelijk had.

'Maar hoe heb je dit voor elkaar gekregen?' vroeg Mary.

'Heel eenvoudig,' zei John trots, terwijl hij Mary tot in detail uitlegde hoe hij de trouwste klanten van de winkel had gebeld, om te vragen of ze hun bloemen een dagje eerder konden komen halen, omdat de winkel de 24^e gesloten zou zijn. Een deel van de klanten had hij gevraagd om hem te helpen met het ombouwen van de winkel tot een restaurant, en een paar van hen hadden spontaan aangeboden om voor hen te koken. Het feit dat iedereen zonder enige aarzeling bereid was om dit voor Mary te doen, had hem meer dan ooit doen geloven in de kerstmagie waar Mary altijd zo heilig van overtuigd was.

'Ik ben blij dat ik het voor je heb kunnen doen, maar het spijt me dat het nodig was,' zei John.

'Kom hier, ouwe brompot,' antwoordde Mary en ze trok John naar zich toe, waarna ze hem een omhelzing gaf die uren leek te duren.

Het moment werd onderbroken door een galmend geluid dat van buiten kwam.

'Hoor jij dat ook?' vroeg Mary.

John knikte, maar had geen idee wat het was.

Mary trok John aan z'n hand naar buiten, en daar aangekomen werden ze verwelkomd door de warme stemmen van een kerstkoor in de winterkou, dat de gouden klanken van Stille Nacht door de winkelstraat liet galmen. Het klonk zo mooi dat de winkelende mensen op straat stuk voor stuk stil bleven staan om het tafereel te bekijken.

'Oh John, heb jij dat gedaan?' vroeg Mary, met een zwijmelende blik in haar ogen.

John had er alles voor over gehad om op dat moment te kunnen zeggen dat dat het geval was, maar de realiteit was dat hij er niets mee te maken had.

'Nee, dat was mijn idee!' hoorde John een stem achter zich.

Het was Erik, die voor de gelegenheid een kerstmanpak had aangetrokken. John schoot in de lach, omdat Erik bij lange na niet corpulent genoeg was om voor kerstman door te kunnen, en het geheel zag er meer uit als een bebaarde lantaarnpaal omwikkeld met een rode handdoek.

Erik stapte op John af, en gaf hem een omhelzing. Grappig, dacht John - een paar minuten geleden had hij nog willen protesteren toen Mary naar Erik refereerde als zijn vriend, maar nu was dat daadwerkelijk hoe hij het voelde.

'Ik kon het niet laten,' zei de man die geen zwerver was breed lachend. 'Bij een avond als deze hoort muziek. Maar wat heb je het fantastisch gedaan John. Ik had het zelf niet beter kunnen verzinnen.'

John bedankte hem met een knikje.

Plotseling voelde hij iets kouds op zijn neus. Verstoord keek hij omhoog. Zou dit

mooie moment nu écht worden verstoord door een regenbui? Maar toen hij omhoog keek in de lucht, zag hij dat het geen regen was. De kou had z'n werk gedaan. Voor het eerst in meer dan vijftien jaar kwamen er grote dikke sneeuwvlokken uit de lucht naar beneden dwarrelen. Het duurde dan ook niet lang voordat de straat bedekt was met een dunne witte sprookjesdeken.

John keek Erik vol bewondering aan.

'Ja, ho even', grapte die. 'Hier heb ik niets mee te maken, hoor. Het koor was al duur genoeg.'

John grinnikte.

'En? Geloof je inmiddels dat de liefde tussen Mike en Anne was voorbestemd?' vroeg Erik.

John haalde zijn schouders op.

'Nóg niet?' vroeg hij verbaasd.

'Nou,' antwoordde John. 'De bedoeling was dat ik deze twee mensen alsnog samen zou brengen, maar uiteindelijk is het jouw ingrijpen geweest dat ervoor heeft gezorgd dat de vonk toch nog is overgesprongen.'

'Dat klopt, maar ik heb je toch verteld dat het lot soms een duwtje in de rug nodig heeft en dat je mensen soms een handje moet helpen? Maar ik heb nooit gezegd dat ik Mike en Anne daarmee bedoelde,' zei Erik, terwijl hij met een mysterieuze glimlach naar Mary wenkte.

John draaide zijn hoofd om, en zag hoe Mary verliefd naar hem stond te kijken, genietend van alles dat er om haar heen gebeurde.

'Ik zei toch dat ik je terug zou betalen', zei hij, terwijl hij John een klopje op zijn schouder gaf. 'Fijne feestdagen, geniet ervan!'

Daarna draaide Erik zich om en liep richting het einde van de straat, terwijl hij zijn hand omhoog stak bij wijze van afscheidsgroet.

Mary pakte Johns linkerarm met beide handen vast, trok hem naar zich toe en gaf hem een zoen. 'Vrolijk kerstfeest.' Ze nestelde haar hoofd in de holte tussen zijn hals en schouder. Haar blonde haar kriebelde zijn neus.

'Vrolijk kerstfeest, Mary', zei hij, terwijl ze keken naar het steeds dikker wordende pak sneeuw, luisterend naar de klanken van het koor.

'Je hebt gelijk. Magie bestaat.'

Dankwoord

Bedankt voor het lezen van Kerstherinneringen, een verhaal in het universum van Dansen met Herinneringen. Ik heb dit verhaal geschreven als bedankje voor iedereen die de afgelopen maanden zo lief heeft gereageerd naar aanleiding van de release van de roman voor mijn vader. Met dit verhaal hoop ik iedereen een beetje kerstgevoel te geven, ook de mensen die de dagen liever ongemerkt voorbij zouden laten gaan omdat zij iemand moeten missen. Dit verhaal is een cadeautje, voor jou, maar ook voor iedereen aan wie je het wilt geven. Mail het dus gerust door of deel het op social media. Ik wens iedereen fantastische feestdagen.

Liefs,

Martin

Dansen met Herinneringen:

John zou er alles voor geven om de liefde van zijn leven nog één keer te kunnen zien. Opeens wordt zijn wens op onverklaarbare wijze werkelijkheid: Mary, de vrouw van wie hij jaren geleden voor eeuwig afscheid had moeten nemen, is terug in zijn leven. Maar hoe? En vooral: waarom? Al snel komt John tot een pijnlijke ontdekking: Mary zit in de problemen. In een race tegen de klok moet hij antwoord zien te vinden op de vragen die alles met elkaar verbinden. Kan hij Mary helpen? Is het allemaal echt? En wie is toch die geheimzinnige Tucker, die alles in werking heeft gezet? Op zoek naar zichzelf en de waarheid raakt John verward in een bijzonder avontuur, waarin liefde en opoffering voor hem een nieuwe betekenis krijgen. Mét zijn Mary. Voorgoed. Of toch niet?

www.dansenmethetherinneringen.nl